Ч. 215 (11.183). Львів, вівторок 27. вересня 1927. Foozłuwa opłata zapłacono ryczałtem. Рік XLV.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОЛУДНЕМ

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло", Львів.
Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно: в краю 4·50 зол.
За границею: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 157 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. — Зміна адреси 1 зол.

В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Треба напружитись!

Львів, 26. вересня 1927.

Допомогова акція жертвам повені розвертається все ширше і ширше. Українське громадянство не лише серцем відчуло, але й зрозуміло велике нещастя півміліонового українського населення Карпат, Підкарпаття і Покуття. На чолі громадянської акції стоїть Український Центральний Комітет допомоги жертвам повені. Досі зібрав він уже понад 17.000 зол., з чого 10.500 зол. розділив між спустошені повіти. Ясно, що сума 17.000 зол. є смішно мала в порівнанні до розмірів катастрофи і чисельности українського народу. Та коли мати на увазі обставину, що акція ведеться всього два тижні, а далі, що на зібрану складку зложилося поки-що лише населення Зах. України, себ-то населення найбільш бідне, знищене війною та її наслідками, населення, що несе на собі від десяти літ виключний тягар всіх ділянок національного життя, — то треба приняти, що поклик до українського населення найшов живий відгомін. Суму 17.000 зол. зложила головним чином українська інтелігенція та українські народні установи. Селянство не розпоряджає готівкою. Між ним іде широка акція за збіркою збіжа. Зголошені досі в Українському Центр. Комітеті збіжеві збірки осягнули вже до 200 сотнарів збіжа, себ-то кругло около 10.000 зол. Одначе збіжевозбіркова акція є лише в перших початках. Можна сподіватись, що вона розгорнеться дуже широко, будучи висловом і наглядним доказом народньої солідарности і національної свідомости.

Під проводом Українського Центрального Комітету зорганізовано вже до 30 (трицять) повітових комітетів допомоги, які розпочали діяльність на місцях. По селах істнують вже сотні допомогових комітетів.

На зазив Українського Центр. Комітету відгукнулися всі українські землі. Серед надсиланих збірок бачимо не лише пожертви з Галичини й українських заточенців в корінній Польщі, але й з північних українських земель, Закарпатської України та українських громадян в Австрії й Німеччині. Без сумніву, що й наші американські земляки відгукнуться на голос розпуки старого краю.

Поруч Українського Центр. Комітету, що веде свою діяльність на непартійній основі, ділають ще й партійні допомогові комітети, а саме: радикальний під фірмою „Союзу Сел. Спілок" (зібрав досі около 800 зол.) та інтернаціональний українсько-польсько-жидівський, що виступає під назвою: Робітниче-Селянського Допомогового Комітету (досі не виказав іще ніякої збірки).

Окремо розвивається величава особисто-допомогова акція митр. о. Шептицького, що обіймає головно бойківське Підкарпаття. Крім того церковна влада окремим законом наложила у львівській архидієцезії спеціяльний податок на підчинене собі духовенство, яке користується ерекціональним ґрунтом. На жаль, виконуючий розпорядок до ординаріятського закону вийшов поза рямки духовенства, особливо що торкається місцевих допомогових комітетів. Ясно, що тут церковна влада в деякій мірі перехрещує, а щонайменше вносить замішання і розпорошує допомогову акцію на місцях. Признаючи велике значіння самостійній ординаріятськ. акції, що обіймає духовенство, мусимо протиставитися її поширенню на громадянство для добра самої справи і концентрації громадянсько-допомогової акції. Думаємо, що деякі постанови ординаріятського виконуючого розпорядку були непередумані, хоч видвигнуті в найліпшій вірі. Ясно, що істнування по селах комітетів: громадянського і парохіяльного, не говорячи вже про війтівські, може зовсім розбити допомогову акцію на місцях і роздвоїти сільське громадянство. Непригожість і помилковість творення окремих парохіяльних комітетів признає також духовенство. В тому напрямку були би бажані відповідні пояснення і поправки ординаріятського розпорядку. Нема найменшої потреби відділювати духовенство від народньої маси, ані навпаки, тільки треба зединити всі сили українського громадянства для опанування катастрофи.

Велике нещастя західної вітки українського народу найшло відгомін також на Рад. Україні. Український рад. уряд призначив на допомогу жертвам повені 50.000 карб. (25.000 долярів). Звільна розвивається теж збірково-допомогова акція українського громадянства на Рад. Україні. Не знати тільки, якими шляхами і в якій формі дійде ця допомога до рук потерпівших.

Допомогову акцію веде теж польський уряд у спілці з польськими громадянськими чинниками. Доразова урядова допомога уряду, який у значній мірі несе відповідальність за наслідки катастрофи, була розмірно невеличка. Аж в останніх часах сойм ухвалив 25 міліонів зол., головно на відбудову засобів комунікації, регуляцію рік та засівну кампанію, але це ще пісня досить далекої будуччини. Тзв. суспільні воєвідські комітети теж розбудовують свої допомогові комірки аж до сільських (війтівських) комітетів включно. Не треба додавати, що місцеві комітети наказного характеру теж вводять замішання в допомогову акцію. Та не зважаючи на це, українські комітети, згідно з комунікатом Українського Центр. Комітету допомоги жертвам повені, повинні негайно повести **самостійну** збіркову акцію. Треба нам напружити всі сили, щоби побороти лихо.

Нашим обовязком звернути увагу на те, щоби ні одна українська установа, ні один громадський гурт, ні одна свідома українська одиниця не відтягнулася від обовязку допомоги. Інституції фінансові, господарські, культурні, освітні, професійні та їх відділи, філії, розгалуження і клітини, — всі вони мусять негайно зложити свою лепту на допомогу нещасним. Також у церквах і школах треба повести відповідну допомогову пропаганду. Нехай датки будуть і невеличкі, але **загальні**, нехай вони обіймуть всіх членів великої Української Сім'ї, нехай всенародня поміч жертвам повені засвідчить нашу єдність, солідарність, збірність. А щоби це все перевести, здійснити та подати помічну руку нещасним, треба великої напруги і охоти творити добро.

Ще до ювилею української народньої пісні.

Навязуючи до статті д. Ол. Залеського в 205 ч. „Діла" з дня 14. вересня ц. р., його „постулятів й дезідератів" головно щодо спопуляризування народньої пісні, я подаю кілька своїх, поширюючи може декуди його думки.

Підходжу до справи більше з літературного боку. Думка д. Ол. Залеського: видати, з приводу 100-літнього ювилею української народньої пісні, „пісенні тексти з мельодіями" для мене мало реальна (малиб це бути: ноти, співаник тощо?) і за вузька, бо спроваджувалаб значіння народньої поезії тільки до ділянки музичного мистецтва.

Для спопуляризування народньої поезії серед загалу нашої інтеліґенції, „що не стикається безпосередньо з її джерелом — селом", для вивчення та пізнання її серед цьогож загалу, особливо серед молоді хоч середньошкільної, хоч університетської, булоб дуже на часі видати сьогодні *антольоґію української народньої поезії*. В нас, наскільки знаю, досі нема такої, тоді, коли в інших народів появилося таких антольоґій чи то загальних чи спеціяльних більше. Певно, що можна вважати антольоґіями давніші збірники народніх пісень, але сьогодні і їх тяжко дістати й по бібліотеках. Щож до новіших (головно в серії Етноґрафічного Збірника Н. Т. ім. Шевченка), то вони для неспеціяліста нецікаві: відстрашують його фонетикою записів або багацтвом варіянтів одного пісенного мотиву.

Видати таку антольоґію можна в формі або: 1) великої загальної антольоґії народньої поезії, або 2) ряд менших антальоґій чи просто виборів зі спеціяльних родів її, а то: колядок, гаївок, коломийок, дум, балляд і інше. Безперечно можнаб видати і першу і другі, але останні, а ще притому дешеві, виконалиб своє завдання популяризації народньої поезії краще від великої, може за люксусової антольоґії.

Підготовчу працю над виданням антольоґії можнаб цього року тільки зорґанізувати. Насамперед треба вибрати комітет спеціялістів, який: зібравби весь пісенний матеріял, розсипаний по старих річниках: часописів, журналів, календарів та інших видань; зробивби вибір найкращих з мистецького погляду і загалом найцікавіших для загального образу народньої поезії пісень; з варіянтів позводив і подоповнював неповні й попсовані тексти (як це нераз робив Потебня у своїх працях над нар. поезією); виправив розмір і мову, усуваючи по можності її діялектичні прикмети й наближуючи її до мистецької, літературної. Замісць вступів можна подати короткі й вичерпуючі, хочби компіляційні огляди народньої поезії та її родів. Таким робом ми зможемо як найкраще виявити мистецький бік народньої поезії й поставити її антольоґію на місце деяких перестарілих „клясиків" нашої літератури.

Дальше до думки д. Залеського, щоб видати давніше друковані наукові праці про народню пісню (думка дуже на часі, бо нових праць в нас мало, а старі як: Потебні, Сумцова, Франка й ін. розкидані й мало доступні), я додав би: видати невидані ще праці з посмертньої спадщини пок. Володимира Гнатюка, хочби вступ до його збірки „Колядки й щедрівки", який не ввійшов у оба томи, приготовити 4-ий том зібраних ним коломийок, а вкінці приготовити та видати всі інші праці, які тільки залишилися. Це був би наш найкращий поклін тіням невтомного дослідника української народньої поезії в її столітній ювилей.

Популяризації народньої пісні не можна далі обмежити тільки до верстви громадянства, „що не стикається безпосередньо зі селом". Народню пісню треба культивувати й на селі між народом, хоч це може комусь здаватися парадоксом. Пригадаймо, що деякі роди народньої поезії занепадають, забуваються, прим. давніше вже думи, тепер в ріжних околицях колядки й інші обрядові пісні. (Виявити закони такого занепаду, а деколи може й повороту давніх форм буде завданням майбутньої історії народньої пісні та народньої поетики). Сьогодні ми можемо вдержати від занепаду, пригадати памяті народу загибаючі або забуті пісні добре виданими збірниками пісень з мельодіями (співаниками). Не місце тут розводитись над проявами сьогочасного життя народньої пісні. Зазначу тільки, що село прагне й шукає все новинок для свого пісенного репертуару та що здебільшого ці „новинки" — це давніші призабуті пісні або незнані пісні інших околиць. Дуже багато переймає село наприклад зі сценічного репертуару аматорських кружків, хоч і ці ріжні „песи" часто псують та засмічують мову й пісенний репертуар нашого села.

Наприкінці моїм дезідератом сьогодні булоб: спопуляризування в певній мірі науки етноґрафії та етнольоґії. У нас ще до війни займалося етноґрафічними дослідами й постачало матеріял науковим інституціям більше число громадян зпоміж учительства, священства й інших. Сьогодні їх мабуть менше, тимбільше, що етноґрафія як багато інших ділянок в нас, на західних землях трохи призабута. А знаю, що багато людей на місцях, в безпосереднім контакті з селом занялось би радо етноґрафічними дослідами побіч своєї іншої роботи. Треба тільки познайомити ці круги інтеліґенції з новішими здобутками етнольоґічних наук, і дати їм в руки спеціяльні докладно опрацьовані інструкції й програми для збирання матеріялу. (Перевидати от хочби програми Етноґрафічного Товариства в Києві чи Етноґрафічної Секції Академії Наук). Možeб знайшлись охочі заложити Етноґрафічне Товариство й у нас у Львові й тоді таке товариство вкупі з Етноґр. Комісією Наукового Товариства ім. Шевченка моглоб координувати свою діяльність з подібними в Києві, що далоб українській науці можливість збірати та вивчати етноґрафічний матеріял *з цілої**) *української терітороії*.

Богдан Кравців.

*) З Буковиною, Закарпаттям й ін. землями навязалиб ці товариства тут і там звязки через членів кореспондентів.

На допомогу жертвам повені на вкладкову книжочку ч. 8.165 Центро-Банку, Львів, Ринок ч. 10, зложили дальше:

По виступі посла А. Пащука.

Роздратування комуністів.

Зараз-же по виступі посла А. Пащука з комуністичної посольської фракції та зголошенні його вступлення до Українського Посольського Клюбу видала комуністична посольська фракція окремий комунікат, в якому намагається ослабити враження, яке цей виступ викликав у політичних українських і польських колах. Слід зазначити, що комунікат писаний по польськи і підписаний від ним пос. Войтюк.

Перш за все твердить комунікат, що пос. Пащук зголосив своє виступлення з ком. фракції „щойно в останній хвилі", а про мотиви його виступу довідалася ком. фракція „щойно з буржуазної преси". Далі довідуємося з комунікату, що в часі своєї приналежности до ком. пос. фракції пос. Пащук „не протиставився її тактиці і не боровся за якісь відрубні погляди в справах програми і політичної тактики". Наведені обставини, як бачимо, нічим не ослаблюють того враження, яке зробив виступ А. Пащука на політичні кола.

Та є в комунікаті крім повищих наївних тверджень і випробований уже здавна комуністами засіб боротьби зі своїми противниками, бувшими своїми партійними товаришами. В даному випадку цей засіб унагляднюється твердженням комунікату, що посол А. Пащук виступив з ком. пос. фракції наслідком страху перед „фашистівським режімом", бо „фашистівський уряд — стоїть дослівно в комунікаті — примоpовлює до робітничого руху випробовані методи не тільки провокації і перекупства, але й застрашування особливо в останніх часах" Згадавши про те, що на бувших товаришів пос. Пащука, а саме пос. Ланцуцького, послів з Білоруської Громади і Незалежної Хлопської Партії впали важкі тюремні кари, твердить комунікат, що пос. Пащук „утік від твердої боротьби за права працюючих мас", „зрадив робітничу і селянську справу та став знаряддям заборчої політики фашистівського уряду нарівні з петлюрівцями, хліборобами, удівцями та іншими слугами буржуазії".

Оця піноточива писанина комуністів не буде очевидно мати ніякого впливу на зменшення ваги виступу посла Пащука з комуністичної фракції, виступу, спричиненого протинаціональною відносно українців політикою, та національною нетолеранцією вожаків польського комунізму. Зголошений до Українського Клюбу акцес не ворожить пос. Пащукові з боку польського уряду ніякої пощади. Про те комуністи, особливо польські, найкраще знають, та перед масами намагаються вони понизити пос. Пащука та звести його вчинок до категорії низького і нікчемного акту зради, подиктованого йому труслівістю та малодушністю. Очевидно, що це їм не вдається, а читаючи комунікат набирається якраз протилежного враження до того, яке ним бажали викликати комуністи.

Ратункова акція.

Допомогова акція Українського Центрального Комітету.

Український Центральний Комітет допомоги жертвам повені, розглянувши положення в повітах дрогобицькому і товмацькому, зі своїх засобів призначив для Повіт. Комітету допомоги в Дрогобичі — 500 зол. і для Пов. Комітету допомоги в Товмачі — 500 зол.

Стихійний допомоговий рух українського громадянства.

Український Центральний Комітет допомоги жертвам повені у Львові одержав повідомлення з Русова, снятинського повіту, що тамошній місцевий Допомоговий Комітет у складі славного письменника Василя Стефаника, о. Юліяна Гранківського та учит. Івана Федорака перевів збірку в Русові. Зібрані гроші в сумі 360 зол. переслав просто до Пов. Комітету Косівщини, що Центр. Комітет приняв до одобрюючого відома.

М. Ш. визначний український громадянин, меценат, що багато користи приніс українській культурі на протязі свого довгого трудящого життя, а який внаслідок подій останніх літ найшовся в прикрих життєвих умовинах, не розпоряджаючи готівкою прислав із чужини до Укр. Центр. Комітету **сім акварель** які просить продати, а одержану за них суму повернути на допомогу жертвам повені. Вчинок цього достойного громадянина якнайкраще свідчить про його чутке серце і глибоку гуманність.

Не менше зворушливим є інший факт: „Союз Українок" в Каліші (в Польщі), якого головою є п. Кондратенко, прислав пакет переношених одягів. Коли уявити собі, що це дар емігрантів, які ведуть важке еміграційне життя, часто серед невимовних злиднів, то цей відрух українського серця тимбільше заслугує на загальне признання.

Митр. Шептицький на терені катастрофи.

Як було згадано в останньому звіті зі Стрия о. митр. Шептицький переїхав до Болехова. Звідсіля відвідав він Велдіж, Мізунь, Новоселицю, Гошів, Тяпче, Князолуку, Гозіїв, Чолгани. Дня 19. п. м. у переїзді до Болехова задержалася хвилево митрополича експедиція в Долині, прямуючи на постій в Перегінсько та в Калушину. В дорозі за Гошевом під тягаровими автами заломався міст, але по чотирьох годинах вдалося перемогти всі трудности. Не вважаючи на хору ногу і руку, о. митрополит старається всюди бути, потішити, спомогти. Старається теж дістатися до зовсім відтятих околиць. Дорогу відбуває — чим вдається: автом, дресиною, фірою, а то і пішком. Ніщо не відстрашує нашого владики ні вода, ні страшні скелі, що звалилися на дороги. Ранками і вечерами сповідає, та всюди проповідає, сидячи і стоячи на возах. Глядиш на усміхнене до всіх ласкаве лице владики, що бажав би своєю саможертвою відтяжити народнє терпіння і нагадується незабутній перемиський епископ Іван Снігурський, що в часі всенародніх нещасть (як холера 1831 р. і голоду 1846 р.) сам особисто спішив з допомогою своїм вірним, про що память зховалась в переказі між народом і до нині. Лице все погідне, ласкаве, усміхнене але кожний, що мав нагоду бачити ту харитативно-місійну працю, мусить відчути, що той труд дуже мучить владику, хоч він і не дає цього по собі пізнати. Щастя, що досі дописувала погода, а тимсамим облегшувала працю експедиції, зложеної з 20 осіб. Крім рухливого о. крилошанина Ковальського, лікаря д-ра Гонького, є там ще 3 монахів Студитів, 4 богословів, 8 дяків та шофери і супровідники авт.

ЖЕРТВАМ ПОВЕНІ.

На допомогу жертвам повені на вкладкову книжочку ч. 8.165 Центро-Банку, Львів, Ринок ч. 10, зложили дальше:

Андрій Шеліга, емер. учит., Збараж 5, Василь Литвин, учит., Тухолька ад Сколє 5, Павлусевич Володимир, Коломия 5, Софія Ничківна, Говорово, пов. Остроленка 5, Ісидор Карачевський, Черпятин п. Городенка 7, Теодор Микитин, Чемеринці, п. Дунаїв 8, Ірина Людкевич, Лаврів 10, Павло Мудрий, Косцян, Познанщина 10, Стефан Ганчарик, Тернопіль 10, о. Теодор Савойка, Селиска п. Динів 10, Юлія Фелевич, Чернява к. Мостиск 10, Р. Ференсова, Судова Вишня 10, о. Зиновій Кисілевський, Гринівці п. Товмач 15, інж. Маріян і Казимира Капустяки, Борислав 20, о. Антін Дмитраш, збірка в церкві в Орельци 20.50, о. Михайло Ваврик, збірка в церкві в Палиkровах к. Бродів 28.50, Читальня Просвіти, Делятин, дохід з вистави 25, Уряд парох., Гійче п. Рава Руська, збірка в церкві 80, Михайло і Ольга Мочульські, Грималів 30, о. Алекс. Стеранка в Гладишові ад Горлиці, збірка в Гладишові і Смерековци 41.47, Олександер Притика, Закшевко, Поморє 50, о. Максим Панасюк, Ушковичі, п. Перемишляни 10, Парохіяне, Ушковичі п. Перемишляни 20, Парохіяне, Казимира, п. Перемишляни 20, Бориня, збірка в церкві 34.55, о. Григорій Мороз, Бориня 10, Іван Терпливець різьбар, Бориня 8.90, о. Лука Салук, Бела 5, Збірка в церкві в Мицові ад Белз 58, Уряд парохіяльний в Устриках дол., збірка в церкві 60, о. Нестор Кисілевський, Радче, збірка в церкві через Пов. Комітет 80.20, Аматорський Гурток, Поморяни, дохід з вистави і вечерниць 94.57, о. Роман Ганас, Глиняни-Заставе, збірка в церкві 188, Повітовий Союз Кооператив Підгайці 965.92, Комітет допомоги в Розворянах п. Глиняни, збірка після дорученого вказу 139.60, Жіночий Семинар і гімназія дівочого Інститута в Перемишлі. (Діти — дітям, дохід з фестину 500, Юліян Бачинський, Миловане 2 дол., дир. Омелян Савич, Львів 5 дол., Іван Калитяк, Львів, збірка, а то Сиракуза Марія, Львів 5, Кіммерлінг Лейзор, Львів 10, дир. Михайло Сения 10, Гром. уряд, Розворяни 20, Кооперат. в Розворянах 50, Махниківна Іванна, учителька 10, Махниківна Софія, учителька 10, Дмитро Філь 8, Микола Святий 1, Олекса Ліпський 2, Іван Коваль 2.50, Шулим Парпес 1, Федько Гладиш 4, Збірка поміж громадянством 26.10, — разом 139.60, Читальня учеників при україн. гімназії в Тернополі 20, інж. Павло Дурбак, Львів 100, Войтов Евстах, Львів 2 дол., Юрко Скворців, Королівська Гута, Шлеськ 5, Яків Прихитко, ем. учит. Золочів 10, Онуфрій Пропів, Губ пок, п. Угнів 10, о. Мих. Ковальчик, Більнарева п. Фльоринка від парохіян 17, Коопер. Сільський Господар, Щепятин, п. Корчів від себе і збірка 17.30, Теодор Назарчук, Дубно 5, П-о К. Лавринчук, Жорнів на Дубенщині 23.50, о. Я. Турянський, Мшанець п. Лютовиска, збірка 30, д-р Кость Воєвідка, лікар Станиславів 100.

Разом вказано сьогодні 2.836.01 зол і 9 дол., що разом з попередньо вказаними 12.879.90 зол. і 177 дол. дає суму **15.717.91 зол. і 186 дол.**

Поправка: В ч. 212 з 23. п. м. видруковано, що коопер. „Згода" в Бурштині зложила 10 зол., тимчасом ту суму зложила коопер. **„Народний Дім" у Поршні.**

Зазив Львівського Комітету.

Український Комітет допомоги жертвам повені, на м. Львів прохає Вп. Пані, охочі приняти участь в збірці в неділю, 2-го жовтня п. р., прибути на засідання, яке відбудеться в середу, 28-го п. м. в год. 5-тій попол. в льокалі Марійського Товариства, при вул. Бляхарській ч. 11. II. пов.

ЗА КОМІТЕТ:

Д-р Іван Курівець вр., **Дм. Ерстенюк** вр.

Виборчі висліди.

ПЕРЕМИСЬКИЙ ПОВІТ.

(Продовження.)

с. Германовичі: 14. VI. ц. р. на 16 радних 11 українців і 5 поляків. Начальником громади вибрано свідомого українця. Село чисто українське — тепер заселене кольоністами, які відємно впливають на населення. Підчас виборів деякі люди на спілку з ними старалися кирити, але їх зусилля були безуспішні і до ради громадської вибрано національно свідомих громадян.

с. Гдешичі: 11. 6. ц. р. на 16 радних — 9 українців і 7 поляків. Село бідне, незорганізоване. Старий війт поляк вніс протест.

с. Горохівці: 8. 6. ц. р. на 16 радних 12 українців, 4 поляків і 1 віриліст поляк. Село свідоме на полі національнім і культурнім. Майже четверта часть поляків разом з кольоністами, при виборах до громадської ради старалися кирити, але завдяки гарній організації зі сторони українців, вибори випали в нашу користь. Огірчені поляки внесли протест.

с. Грушатичі: 28. 6. ц. р. на 24 радних — 23 українців, 1 поляк і 1 віриліст поляк. Рада під національним оглядом досить можлива. В селі брак організованости. Хруні внесли протест.

с. Дарowичі: 4. 6. ц. р. на 16 радних — 15 українців і 1 поляк. Старий війт Павло Кінаш вніс протест.

с. Дроrоїв: 26. 6. ц. р. на 24 радних — 22 українців і 2 поляків. Рада під національним оглядом свідома. Село заселене кольоністами. Хруні з кольоністами внесли протест.

с. Дроздовичі: 4. 6. ц. р. на 16 радних — 10 українців, 6 старо-русинів і 1 віриліст поляк. Село від 1920 р. взялося до праці і організації. Завдяки кільком свідомим громадянам основано 1925 р. читальню „Просвіти", Кружок „Рідної Школи", в 1927 р. Кооперативу та т-во „Со-

---

Остап Вишня.

„ЧУКРЕН".

I.

Сива — сивезна старовина...

Отоді-ж таки, як жила була на світі Атлантида, гонів із сотню за Атлантидою, трішки вбік, праворуч, була друга казкова країна, що мала чедернацьку трохи назву „Чукрен".

Звалася так та казкова країна через те, що її населення, люд тоб-то Й божий, завжди чухався.

Дитинча маленьке, як тільки починало було спинатися на ноги, і коли було його чи запитають про що небудь, чи загадають, що зробити — зразу воно лізе до потилиці й починає чухатись. І так все своє життя, аж поки дуба вріже...

Через те й країна та звалася „Чукрен"...

Власне кажучи, перша її назва була не „Чукрен", а „Чухрен" але згодом „хи" перейшло в „ки", а правописна комісія той перехід „хи" на „ки" затвердила. Так назавжди й залишилася назва тої країни „Чукрен".

Жили там люди — чухраїнці.

Усе було вони чухаються та співають.

До співів вони були великі мастаки.

Співають було цілими століттями.

Спочатку в них пісні були дуже хороші, мелодійні і з глибоким змістом, а потім, як уже було заведено „Всечухраїнський день музики" почали співати „Корита".

Ой, корито, корито
Повне води налито
Там дівчонки ноги мили,
А мальчишки воду пили.
Не хочу я чаю пить
Не хочу заварювать
Не хочу тібе любить
З тобой розговарювать.

Співали вони так, що сусіди їхні, атлантидяни оті самі, аж вікна було зачиняють:

— Співають чухраїнці! От народ!? А колиж вони вже за індустріялізацію візьмуться?

А ті співають, а ті співають...

Перестануть, почухаються та знову:

Ти скажи мнє пачему
По какому случаю,
Одного тібе люблю,
А десяток мучаю.

Отак і жила та казкова країна „Чукрен".

І якось вийшло так, що мала вона святкувати якесь дуже велике ювілейне свято: чи то десятиріччя якоїсь події, чи то ювілей якогось громадського дуже важливого чиника, — одне слово, дуже якесь велике мало відбутися свято.

Вирішили святкувати.

От надіходить уже й свято, а чухраїнці чухаються собі помаленьку.

Сусіди збоку нагадують:

— Не прогавте, хлопці!

А чухраїнці їм:

— Нічого! Встигнемо з козами на торг!

Та й дочухалися до того, що перед самісіньким святом тик-мик, а святкувати нема з чим. Не підготувалися, як слід...

Що маєш робити?

Так вони що втнули? Хитрий нарід був. Рік у їх мав 365 день, так вони взяли й ухвалили:

— Через те мовляв, що рік для нас дуже короткий, ухвалюємо, що з цього числа рік у нас має бути на **тисячу днів.**

Щоб не дуже, значить, поспішати.

Зраділи всі дуже...

А заслужена їхня артистка вийшла на сцену в народнім театрі й проспівала художньо:

Віють вітри,
Віють буйні,
Аж-аж-аж дерева гнуться...

На тім, поки що, і кінчився „народній здвиг" з цього приводу.

*

Отака була колись казкова країна „Чукрен".

(„Вісти.")

ків". Належить зазначити, що сильно було вкорінене русофільство, яке підтримував місцевий парох. Праця йшлаб краще, коли би парох не держався опозиції. Старорусини внесли протест.

с. Дуньковичи: 14. 6. п. р. на 12 радних — всі українці і 1 виріліст. Рада свідома національно. Начальником громади свідомий українець.

с. Журавиці: 18. 6. п. р. на 24 радних без українців і 22 поляків. Польського населення дві треті. Українці не проявляють жадного організаційного руху. Через 80 літ українці не мали ні одного радного, щойно тепер троха зорганізувалися і одержали при виборах 2 мандати. Поляки внесли протест.

Перший день „Хліборобської Вистави" в Стрию.

„Входимо в вулицю, над чолом якої видніє напис про виставу. Ціла вулиця аж до „Народнього Дому" забита народом, що важко перетиснутись. Міські одяги скумит із селянськими китлями, опанчами і кожушками. В товпі переважають селяне, — доказ, що хліборобська виставка зацікавила їх і стягнула навіть з дальших сторін. „Народній Дім" вкритий національними прапорами і обступлений довкола тисячами людей.

Все жде на відкриття вистави, що має відбутися в 12. год. вполудне.

З вікон „Народнього Дому" весь час паде дощ реклямок, які народ ловить у воздусі і розхапує на всі сторони. Цеж перші вістки із виставового дому, що, вправді за хвилю відчиниться, але покищо замкнений.

Нарешті...

На сходах стає дир. Остап Луцький...

„Українські хлібороби! За хвилю відчиниться ваша хліборобська вистава. Вистава, якої протектором є ясновельможний плуг, а вона сама гордістю нашого селянства... Господь Бог створив чоловіка з глини, а ця глина, цей варстат божої праці є в ваших хліборобських руках. Все, що придбали ви на тім божім варстаті — нині покажуєте світові... На всіх вишивках, на кожнім орнаменті, на найменшій прикрасі є ваше хліборобське серце... Дух Евгена Олесницького нехай буде нині з нами. Він нас навчив працювати для селянського світа, він і на нинішню виставу отвирає двері..."

Остап Луцький прекрасний промовець. Кожне його слово, як з каміння викуте, падало на тисячну товпу.

Після того забирали голос: адвокат д-р Герасимів від стрийського повіту, а інж. Палій від Молочарського Союзу і інж. Ладиковський.

Цей останній закінчив свою промову словами:

„Я не витаю вас хлібороби від нікого, але стискаю вашу мозолисту руку, що дала можність нинішньої вистави..."

По промовах відчинилися двері і народ лавою ринув до середини.

Вистава розложена в просторім „Народнім Домі" і на його подвірі. Товар і коні приміщені на торговиці.

На вступі зараз вдаряє в очі кімната преси і видавництв: „Нового Часу", „Жіночої Долі", „Червоної Калини" Науково-го Т-ва ім. Шевченка, „Русалки", Сільського Господаря і інш. За цею кімнатою довгі ряди столів з експонатами і фірмові кутки.

Прекрасні овочі з заведення Терпиляка з Залукві, помідори з Добрівлян, насінна пшениця з Янчина. А на сцені „Гуцульське Мистецтво" з килимами і гуцульськими деревляними виробами. Далі другі кімнати заповнені виробами українських рук від шкір фірми Карпяка і „Хрому" — до розкішних вишивок „Українського Народнього Мистецтва". Все це не дасться за раз оглянути, оцінити і запамятати. Тому стільки людей щораз то завертає від початку і вкінці рішається остати ще і на слідуючу днину.

По виставових салях і на подвірі, де стоять клітки з дробом — весь час повно народу. Веселий виставовий гамір розходиться далеко по вулицях.

А над тим усім вимріяна погода, ласкавої теплої осени.

ВИСЛІДИ ВИБОРІВ У ЛЬВІВСЬКІМ ВОЄВІДСТВІ.

Львів, 26. вересня 1927.

Начальник виділу суспільної безпеки у львівськім воєвідськім уряді, Рутковський, дав представникові Пат-а інформації про вислід самоврядних виборів. Вибори розписано у 1819 громадах. Досі знаний є вислід із 1703 громад. Із громад, у котрих переведено вибори, 1067 громад є чисто українські, або з українською більшістю, в 5 громадах поляки й українці мають по 50 проц. мешканців, польських громад або з польською більшістю є 612, в 21 громадах більшість мають німці. Щодо більшости радних то українці здобули більшість у 1002 громадах, по 50 проц. мандатів здобули поляки й українці в 36 громадах, більшість мають поляки в 621 громадах, німці в 41, жиди в 3.

З українських партій на першому місці стоїть УНДО, яке здобуло 50 проц. українських мандатів (9471), найгірше вийшла Українська Соц. Рад. Партія, яка зуміла здобути більше голосів лише в самбірськім, рудецькім і півд. части бобрецького повіту. Також лише льокальними виявилися успіхи Сельробу. „Старорусини" здобули 20 проц. загалу українських радних. З польських партій найсильніші є на селі львівського воєвідства Пяст і Стронніцтво Хлопске. Партії ці здобули 10.434 мандатів на заг. число 13.750 мандатів, які припали полякам. Жиди здобули менше мандатів, як випадалоби з числа їх населення. Це пояснюється їх розпорошенням. Жидівські мандати розділилися майже рівномірно між сіоністів і ортодоксів.

ВБИЙНИКИ ТРАЙКОВИЧА СТРІЛЯЛИ ДЛЯ САМООБОРОНИ.

Варшава, 25. вересня 1927.

Дотеперішнє слідство виказує, що курієри посольства СРСР у Варшаві стріляли в конечній обороні. Тому мін-ство закорд. справ не бачило причин робити перешкоди виїздові згаданих курієрів за кордон.

ЗІ СПОРТУ.

Погонь І. Б. — Україна 3 : 2 (1 : 2).

НОВИНКИ.

— **Бабське літо.** Після студені та дощів, що віщували безнадійну заплакану осінь, маємо теплі, літні дні, що прийшли до нас із заходу. У Відні була цими днями літня спека, а в ріжних місцях Австрії доходила до 25 ст. Цельсія. Літня температура запанувала в півд. зах. Франції та Німеччині, не кажучи про Італію. Тільки в Англії віють північні вітри, що загрожують чудовій погоді. Віра нашого народу в бабське літо і цим разом виправдалась. Ті, що втратили повне літо мають ще останню надію на „бабське".

— **Про Україну в радіо.** Пишуть нам: бувш. польський міністр Леон Васілевський, автор книжки про Україну, мав 13-го і 15-го ц. м. відчит через радіо „Сучасний стан української національности". Ті, що мали нагоду чути цей обширний реферат переконалися, що прелеґент обмежився в ньому до ствердження історичних фактів, переказуючи історію нашої державности та національного відродження. Неодному полякові прийшлося почути правду, що в Польщі допущено українську мову в школах, судах і адміністрації з обмеженями, яких перед війною не було. Треба признати, що прелеґент вірно і без тенденції змалював могутній розвиток української культури на Радянській Україні.

— **Повчаюча вистава.** Читаємо в „Роботніку" з дня 22-го ц. м.: „Вчора відчинили в будинку варшавського університету виставку білоруської та української преси... Вібрані зразки викликали чимале зацікавлення. Є їх багато, дуже багато більше, як міг би хто гадати. Прибирана тут преса всіх напрямків: з 1905 р. і з доби німецької окупації і з доби радянської влади. Варт оглянути цю виставку і призадуматись над її духовим і соціольоґічним змістом. Це не Польща ані Росія, а попросту Білорусь і Україна. Здати собі справу з цієї правди, пройнятись нею значить багато навчитись і придбати політичну свідомість у царині першорядної проблеми на Сході Европи. Блукає у нас у цій справі безліч пересудів, які піддержують і поширюють всесильні до недавнього часу польські лендльорди з Білоруси та цукроварники з України. В інтересі польської держави треба з цих пересудів вилічитись. Зорґанізована виставка є одним із численних етапів лікування в нас націоналістичної гарячки".

— **Особисті вісти.** Тимчасовий Самоуправний Виділ у Львові на свойому засіданні дня 28-го ц. м. іменував д-ра Олександра Пелеха, секундаря львівського загального шпиталя, директором шпиталя в Сокалі.

— **Катастрофи та нещастя.** На лінії Рим-Тібуртена зударились два поїзди; 50 ранених, з цього 10 важко. — 200 вагонів нафти згоріли в румунській рафінерії Плесті. — У Ляйпціґу знову змінилась епідемія дивного паралїжу між дітьми; було 82 випадків недуги, з чого 15 смертної.

— **Молоді жінки і отруя.** Молода жінка Павлина Домарадська випила забагато сільного квасу і впала без памяти на базарі Краківської площі; причини зневохоти до життя не хотіла сказати.— 16-літня учениця в Перемишли Вл. К. не купувала навіть отрути, а випила з розпуки пляшинку чорнила, яке, як кажуть не загрожує її життю.

— **Сільські траґедії.** У Семенівці, льв. пов., Олена Глуха вбила сокирою свою свекруху із заздрости, що очарувала її мужа.

— **Львівські любовні історії.** Львівський швець Падернахт званий теж Айзенберґ хотів невідомо чому чкурнути на Радянщину. Переловлений відсидів 3 міс. у вязниці, а звідти перейшов просто перед суд, куди пізвала його жінка, заявивши дуже неделікатно, що він її обікрав. Доказів на це не могла дати, але ствердила, що її муж має ще кілька інших жінок, з якими імовірно ще не розвівся. Падернахт присягнув Фані ще раз вірність перед судом і справа скінчилась „розіґраною". — 16-літня донька купця Коль чкурнула в світ із своїм любим Ґльосером, за яким шукає дуже родина і трошки поліція.

— **Пашпорти.** Предмет, до якого тужливо зітхають піддані польської республики, що бодай раз у рік хотіли би подихати іншим повітрям, є для держави гарним джерелом доходу. У новім буджеті обрахували, що за пашпортові оплати дістане скарб 5,717.000 зол. Нормальних пашпортів видадуть 6.000, а пільгових 18.000.

— **Нумерус клявзус.** У „Хвилі", в статті присвяченій університетським справам, читаємо таке: „Львівська преса повинна чимало подумати над відношенням до українських студентів, з якими поводиться досить необережно львівська медицина, відкидаючи українців, що вже втретє вносять прохання приняти їх, а мають навіть відзначаючу матуру, польську та державну"... Що зробили професори Залевський, Ґальбан і Ренцький, що складали комісію прийнять? Вони відкинули прохання відзначаючих жидівських студентів... Так само необережно є відкидати втретє українця з матурою із відзначенням, і четвертий раз не приймати жида з матурою із відзначенням, якого батько незаможний урядовець не може вислати на чужину!" Коротко: нумерус клявзус і то залежний від примхи професорів. На воротах польських університетів повинен би пишатись надпис: „Нема ніяких званих, а мало є вибраних".

— **Вільні посади для суддів.** Урядовий денник М-ства Справедливости оголошує конкурс на вільні посади в судах. Суддів у повіт. судах: Яворів, Солотвина, Будзанів, Нижанковичі, Чесанів, Бориня і слідчих суддів при окруж. суді у Львові та Станиславові. Є теж вільні посади начальників повіт. судів: Яблонів, Бела, Товсте, Обертин, Жабє, Бурштин, Чесанів, Риманів, Мединичі, Буківсько, Золотий Потік, Валигород, Угнів, Рожнятів, Миколаїв, Старий Самбір. Прохання йдуть судовим шляхом на руки Голови Апеляц. Суду у Львові.

— **Летуни.** Мати Наннжесера заявила, що прощальний лист від її сина кинений у море в пляшці є фальсифікатом. Це вже вдруге хтось грубо зажартував із трагічної смерти смілого летуна. — Левін, який 2 місяці інформував світ про свій намір вернутись до Америки через море нарешті найшов собі товариство і з кап. Гейтліґом відлетів із Льондону.

— **Ціна пястука.** Титул світового мистця боксу задержав надалі Танней після останньої боротьби з Демпсеєм. Танней дістав за цей одинокий виступ мільон дол., його противник лише 450.000 дол. Каса зібрала від 150.000 глядачів 2 міл. 800 тис. дол. Хто скаже, що в XX. віці найбільше не оплачується сильний пястук?

— **XX-ий вік.** Рада Сієрра Леоне (Західна Африка) рішила на внесок британського кольоніяльного уряду видати закон, який звільнює із стану рабства 200.000 до 300.000 невільників. Все населення цієї провінції під британським протекторатом має півтора мільона.

— **Чудасії.** У Льондоні виходить журнал, який має менше передплатників між та вся українська преса, що йде роками до наших громадян загурі. Є це „Анті Топ-гет" себто „Протициліндрик", що веде завзятущу пропаганду проти циліндрів... у трьох примірниках. Основав його чудак, який записав своєму сестрінкові 2000 фунт. шт. річної ренти, з тим що він має видавати далі журнал для боротьби з циліндрами. Сестрінок ушанував останню волю дядька і видає часопис у 3-ох примірниках, з яких два пересилає виконавцям заповіту чудака, на доказ, що його свята воля вшанована.

— **Вимираючий нарід.** Норвежський дослідник і надкомісар Ліґи Націй д-р Нансен робить заходи, щоби врятувати останки вимираючих вірмен в Еривані на Кавказі. Цим 50.000 людям бракує всяких матеріяльних засобів, щоби вони могли там оселитись і жити.

— **Смерть російського юриста.** Помер почесний член Академії Наук у Ленінграді юрист Олександер Коні, останній очевидець доби „великих реформ". Історія реформ судовництва в Росії звязана тісно з його іменем. Колись славний промовець, оборонець у сензаційних процесах (нпр. Вери Засуліч) став згодом сенатором кримінального касаційного департаменту. Він був у дружніх зносинах із визначними російськими письменниками: Толстим, Турґенєвим, Ґончаровим, Успенським. Коні записав увесь свій багатий архів Академії: є там велика збірка листів російських письменників, між іншим: невідомий досі матеріял про історію поєдинку Пушкіна. Коні є автором відомого рос. „Збірника судових промов" і книжки працікавих спомнинів „На жизненном пути".

— **Світова всячина.** Правнича комісія при Лізі Націй радить над деякими змінами постанов міжнародного права. — Переговори Злуч. Держав і Франції в справі торговельного договору у критичній стадії. Перебалакують навіть про митову війну. — Підчас відновлення собору св. Петра в Римі найшли гробниці кількох пап. — Помер бувш. англ. премієр і перший льорд адміралїції Джордж Гамільтон в 81 р. життя. — Англ. капіталісти хотять вибудувати в Лодзі фабрику авт за 2 міл. фунт. — Послом Злуч. Держав у Мексику призначений нюйорський банкир Д. Морру; мексиканські папері негайно пішли вверх на біржі.— У зах. Африці, в Лаґос, помер англ. бактеріольоґ Стокс, член комісії Рокфеллера до боротьби з жовтою пропасницею. — Англ. визначний письменник Арнольд Беннет вибрався в мандрівку по столицях Европи. — У Ню-Йорку пішли чутки, що президент республики Куба має намір надати мистцеві шахів Капабланці поважне дипльоматичне становище.— У Ґлеcґов (Анґлія) відкривають цими днями найбільше кіно в Европі на 4.200 місць.

Нинішнього дня вислала Адміністрація письменні пригадки всім Вп. Передплатникам, що залягають з передплатою за наш часопис. Тому просимо негайно вирівняти передплату, щоби не було перерви у висилці. Дня 9. жовтня п. р. безумовно здержуємо висилку часопису.

...жидівського театру

Кілька вражінь.

Дрібний факт, що жидівська віленська трупа дає свої вистави у салі Муз. Інституту ім. Лисенка, заважив безсумніву на тому, що неодин наш земляк попав туди майже випадково. Після перелетної цікавости в ньому взяло верх здивування: „невже-ж це та сама сцена, з якою так важко боролись стільки разів наші актори?"

А ось інше питання, яке зриває у тих, що не бачили цього театру: „навіщо ви згадуєте про чужий театр, коли про наш чути так мало на сторінках нашої преси?" Відповідь проста: до рецензії спонукує глядача небуденна гра акторів або небуденна песа Чи ви уявляєте собі на нашій малій сцені виставу Гебля „Юдити" мандрівною трупою? Хто з вас бачив на такій сцені спроби вистави Шекспіра або Ібсена, знає, що це значить. Класичний патос або „звичайний" діяльоґ без живішої акції наводив на салю після першої дії таку втому, що треба було на другий день починати рецензію від національного обовязку, який повинен завести загалчів до рідного театру.

Не наводим на наших читачів і тепер утоми пригадкою про песи Гебля. Це театр для вибраних, тих, що цінять ще красу класичної трагедії, її простоту, боротьбу світла та тіней, розділених різко на два повні кольори. На такі песи можна йти з книжкою в кишені і прочитати їх ще раз, вернувшись до хати. Треба бути великим артистом, щоби на противі кіль-

ких голим удержати їх діяпазон силою свого патосу і передати його авдиторії. Цього досягла пара головних акторів виленської трупи: Мірім Орлеська і Камен. Вистава дала привід до цілої низки рефлексій, яких не маємо місця тут вичерпати. Характеризація акторів напрочуд удатна; костюми мальовничі, а прості; дикція, якої у нас не знають. Мова сильно нагадує флямандську своїми звуковими прикметами; горлових звуків дуже мало порівнюю із мовою наших жидів. Всі першорядні місця зайняті; сіріють тільки місця дешеві. Навпаки як у нас. Це доказ, що жидівська інтелігенція не втікає як наша від трагедій у театрі. І. Р.

З Товариства Охорони Воєнних Могил.

Комунікат ч. 5.

По відомостям, які одержуємо з усіх закутків нашого краю, видно, що як наші філії, так і приватні громадяни роблять пильні заходи для ставлення українських воєнних памятників або для вмуровування пропамятних таблиць в честь і в память наших полеглих Героїв. Витаючи цю ініціятиву, дозволюємо собі звернути увагу всього українського громадянства і наших філій на деякі правні постанови, які слід узяти конче під увагу при будові воєнних памятників чи пропамятних таблиць.

Постанови в цій справі подані в декреті начальника держави з дня 3. січня 1919 р. Вз. Р. П. П. 25. На основі постанов цього декрету всі фізичні і правні особи, як приватні, так і публичні, і навіть державні установи, що задумують поставити на публичному місці памятник, фігуру чи різьбу або вмурувати чи прикріпити пропамятну таблицю, обовязані перед приступленням до робіт представити дотичний проект через своє староство до належного воєвідства, при якому є окремий відділ охорони воєнних могил, згл. відділ консерватора, який предложені проекти воєнних памятників розглядає і їх затверджує або відкидає, в залежности від того, чи ті проекти з огляду на їх публичний характер відповідають вимогам естетики й мистецтва, чи ні. Щоб дістати затвердження проекту памятника чи таблиці, треба переслати докладний рисунок памятника, подати точні його виміри і якість матеріялу, з якого має він бути зроблений, означити точно місце, на якому має він станути, подати точний текст написів на памятнику або на пропамятній таблиці і взагалі всі ті дані, які висловлюлиб достаточно думку (помисл) і подробиці виконання, як також і пластичні моделі (на випадок застосування пластичної різьби). До таких проектів треба долучити також всі рисункові чи фотографічні дані, які висловлюлиб достаточно звязок проекту памятника чи таблиці з окруженням. Тих самих постанов треба придержуватися в тім випадку, коли переводиться більші направи або перебудову памятників, фігур чи пропамятних таблиць. Памятники, фігури й таблиці, що їх поставлено без заховання повищих постанов, можуть бути примусово усунені і на кошт будуючих розібрані. Подані вище постанови не мають примінення тільки до тих памятників, фігур і пропамятних таблиць, що їх ставлять на цвинтарях і внутрі церков приватні особи з власних (приватних) фондів для увіковічнення памяти їх фундаторів або їх найближчої родини, як також до тих предметів, що посвячені виключно цілям релігійного культу, а також до тих таблиць і фігур, які становлять орнамент будинку, а проект його разом з орнаментом затвердила дотична будівельна влада. Неприміновлення до тих постанов може потягнути за собою крім розібрання памятника навіть кару тюрми і кару грошеву.

Подаючи отсим до відома зміст декрету начальника держави, на який покликується польська влада при затверджуванні воєнних памятників, зазначуємо, що є дуже вказаним, щоб такі проекти памятників робив по можности інжинір-архітект, який, як ознайомлений з технікою, зможе своїм проектом відповісти вимогам отсього декрету. В поданні до влади автор проекту (інжинір-архітект) повинен його підписати. Щоб уможливити поодиноким нашим філіям і громадянам придбати собі такі проекти, Головна Рада подбає про те, аби цею технічною справою воєнних памятників і памяткових таблиць занялося Українське Технічне Товариство та щоб ті проекти памятників робили наші інжинири. Просимо при ставленні памятників кермуватися отсими нашими вказівками, бо польська влада ставиться доволі ригорозно до наших почнів у тім напрямі, уважаючи, що всі українські хрести чи памятники присвячені не цілям культу релігійного, але в першій мірі цілям культу національного і з огляду на цей публичний характер українських воєнних памятників влада буде вимагати виповнення всіх тих формальностей, які означені в декреті начальника держави. Отсе подаємо до відома всіх наших філій і цілого українського громадянства, щоб не наразити нікого на зовсім непотрібні кошти й на евентуальне розбирання памятників та щоб не зневохочувати ідейних людей до дальшої акції в тім напрямі, яка так дуже інтензивно розпочалася.

Львів, дня 20. вересня 1927.

Головна Рада Товариства Охорони Воєнних Могил:

Бр. Янів, вр., голова; **Д-р Ів. Німчук**, вр. секретар.

Зі спорту.

Лугове Свято у Львові.

Дня 18. вересня ц. р. відбулося Лугове Свято у Львові. В тім році Лугова організація не мала щастя до Лугового Свята. В червні Лугове Свято і здвиг заборонила дирекція поліції, а 18. вересня перешкаджав дощ. Одначе не зважаючи на те, що в пятницю, суботу і ще в неділю рано падав рясний дощ — на площі Сокола-Батька зібралося до 700 луговиків і луговичок. Були між ними і учасники з дальших сторін. Мило вражала делеґація, зложена із 3-ох луговиків і одної луговички в гуцульських строях з Дори. Дальше прибув Луг зі Синевідська Вижного пов. Сколе, Медики пов Перемишль і т. д. Свято почалося в год. 2-ій попол. Луги формувалися до вправ на площі Вп. Вовка, де голова львівського Лугу п. Козлянюк здав звіт д-рові Дашкевичеві з уставлених лугових сотень. Програма Свята була слідуюча: вправи луговиків вільноруч, луговичок хустинами, луговиків топірцями, малих луговиків і луговичок вільноруч, вежі, ритмічні вправи до пісні: Ой, у лузі... і масові вправи луговиків і луговичок. До вправ ставало коло 400 луговиків і 200 луговичок. До масових вправ стало разом звиж 500. Попереднього року вправляючих було більше, бо звиж 800, але в цім році Лугова організація представлялася богато краще, бо до вправ ставали тільки в одностроях і тільки при масових вправах виступила одна чета луговиків в цивільних одягах. Помітна була також більша карність в лугових рядах. Розставка до вправ, криття було краще, як попередніми роками. Видко, що на луговиків ділає луговий однострій, в якому вони вважають за обовязок бути карними.

Всі вправи вийшли досить гарно, хоча рано дощ не позволив перевести цілої проби. Найкраще випали ритмічні вправи луговичок до пісні „Ой, у лузі червона калина". Видно було, що ритмічні вправи, які безперечно є богато трудніші як тактові, вивчили добре не тільки міські руховички, але й сільські дівчата.

Дефіляда Луговиків і Луговичок випала дуже гарно. Другу часть Свята виповнив попис львівського Луга. Тому, що стало темно, вправи відбувалися при запалених смолоскипах. Ту часть виповнили головно вежі львівських луговичок в руханкових строях, малих луговичок і малих луговиків. Справно вийшли вправи львівських луговиків на поручах. Відпали ритмічні вправи „Летить галка" і „Човник хитається", а то наслідком опізнення, а також тому, що смолоскипів було за мало, так, що публика обступила вправляючих в малім колесі, яке удержували львівські луговики. Свято покінчилося пізно вечером.

ОПОВІСТКИ.

Новий Український Театр від дир. П. Карабіневича:

Скала: 27. IX. Вихрест.
28. IX. Дні нашого життя.
29. IX. Майська ніч.
30. IX. Еспанська муха.
1. X. День і ніч.
2. X. „Ой не ходи Грицю".
3. X. Чесна Зузанна.
Озеряни: 4. X. Вій.
5. X. Діти Агафера.
6. X. Дні нашого життя.
Копичинці: 7. X. Майська ніч.
8. X. День і ніч.
10-? 485 9. X. Запорожець за Дунаєм.

Місяць Українського Студента. Комунікат Т-ва Прихильників Освіти. Подаємо до загального відома, що станиславівське воєвідство дало дозвіл на уладження збірки на цілі допомоги українським студентам на терені станиславівського воєвідства ще в часі від 22-го вересня до 1-го жовтня на тих самих умовинах, що й за першим разом. Просимо всі повіти, що не перевели ще досі збірки, перевести її в цьому речинці. — *Т-во Прихильників Освіти у Львові*, вул. Супінського 21.

Д-р Володимир і Марта з Карачевських Муровичі з нагоди їхнього вінчання, яке відбулося 22. вересня 1927 у Львові, зложили 50 зол. на „Рідну Школу" за що щиру подяку складає — *Головна Управа.* 508а) 1-1

ПОДЯКА.

Дня 11. ц. м. розсталась з тим світом наша найдорожча Мати і Бабуня, Цецилія Ціпановська. Прибиті горем ізза смерти невіджалуваної Покійниці, висказуємо отцям щире „Спасибіг" Всчпр. оо. Гаметрасевичеві, Гацакові і Демянчукові за відправлення похоронного обряду над тлінними останками Покійниці і відведення їх на кладовище, та Сестрі Леоніді Чину Служебниць Преч. Діви Марії за посвяту з якою доглядала хорої у її останніх днях життя, як також і усім тим, що своєю участю у похороні віддали Помершій останню прислугу.

Д-р Іван Ціпановський, син, Стефанія Ціпановська синова, Зеновія Гамчакевичева і Евстахія Петерсова, доньки, Роман Гамчакевич і д-р Мирослав Здерковський, зяті, Ірена Созанська, Іванна Фільцова, Іванна і Марта Ціпановські, Іванна Петерсівна, внучки.

В Перемишлі у вересні 1927. 592 1-1

За редакцію відповідає Василь Мудрий. Видає Виданича Спілка „Діло". З друкарні Видавничої Спілки „Діло". Львів, Ринок ч. 10.